

(Kort bemærkning).

Bente Juncker (CD):

Jeg er nødt til at sige, at jeg synes, at SF er besynderlige i denne debat.

Når det drejer sig om den store dagsorden fra bl.a. S og CD og regeringspartierne, så skal vi meget detaljeret fortælle om alle disse utraditionelle dagforanstaltninger. Men når det gælder tolkningen af SF-dagsordenen, så siges der bare det, der står i den nederste pind.

Jeg spørger igen: Hvor lang tid skal den plan vare? Skal man nedsætte et udvalg, der skal lave en handlingsplan, skal der jo udarbejdes et kommissorium. Det er faktisk et meget relevant spørgsmål, jeg stiller SF: Over hvor mange år skal de ventelister afskaffes, og hvad har man tænkt at ofre på det om året?

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Fru Pernille Frahm har ordet for en kort bemærkning, og så håber jeg, vi kan vende tilbage til talerlisten.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Det er ikke, fordi SF er modstander af noget, der er alternativt eller noget, der gror op fra neden af. Men vi bliver bekymrede, når man heroppe fra talerstolen ridser alternative løsninger op, der kan dække alt fra et skur ved skoven til private initiativer. Hvis det var fru Jytte Andersens model, vi kunne holde os til, vi kunne gå ud fra, hvis det var den fortolkning, der lå i forslaget, og den alene, så kunne vi sikkert godt blive enige. Det ville vi gerne være med til.

Skræmmebilledet på alt det her, fru Marianne Jelved, er bl.a., som fru Jytte Andersen sagde, Thyborøn-Harboør Kommunes måde at tackle dagpleje for folk på dagpenge. Men også den kommunale tackling af hjemmehjælpen vil vi mene er et skræmmebillede på det her.

Hvis det er ordentlige og fornuftige løsninger i den forstand, som fru Jytte Andersen ridser det op, så er der ingenting, så er der ingen problemer. Men vi hører bare en hel masse andre ideer bag det her, og der er ingen garantier for, hvad det er for noget, vi »køber«.

Fru Bente Juncker spørger, hvad der ligger i den sidste pind. Det er jo udvalgets arbejde. Vi kan ikke foregribe, hvordan det udvalgsarbejde skal forme sig. Det bliver jo en del af vores ar-

bejde herinde at tage stilling til det, dette udvalgsarbejde munder ud i. Hele økonomien og hele spørgsmålet om, hvor mange år den model skal strække sig over, ligger jo netop i det udvalgs arbejde.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil begynde med at takke ministeren for besvarelsen af den stillede forespørgsel. Dernæst vil jeg sige, at Kristeligt Folkeparti ikke kan støtte SF's dagsorden, og jeg vil da lige komme med et par kommentarer til den.

I første pind står der, at Folketinget skal pålægge regeringen at afsætte et beløb. Det er en utrolig upræcis formulering. Er der tale om 10 mio. kr.? Er der tale om 10 mia. kr.? Er der tale om 5 mia. kr.? Hvad er det, man pålægger? Der er jo stor forskel på, om det er det ene eller det andet eller det tredje tal. Jeg synes, det er alt, alt for upræcist, når man vil pålægge en regering noget, at man så ikke angiver, hvad det handler om.

Den sidste pind synes jeg også er meget uklar, for her skal man komme med en handlingsplan til afskaffelse af ventelisterne. Hvordan definerer man ventelisteproblematikken? Hvis man forestiller sig, at man stemmer for denne dagsorden og man så nedsætter et udvalg, som skal komme med en handlingsplan i løbet af få måneder, så må de vel vide, hvad det er for en opgave, de skal løse. Er der 10.000? Er der 30.000? Hvor mange ventelister er der? Der synes jeg også dagsordenen er utrolig upræcis. De, der måtte stemme for den, ved faktisk ikke, når jeg læser den tekst, hvad de stemmer for.

Well, nu har jeg ikke tænkt at stemme for den, så på den måde kommer jeg ikke ud i nogen problemer, hvad det angår, men jeg synes alligevel, det er rart, at man, når der bliver foreslået en dagsorden, som skal indgå i debatten, er klar over, hvad det er, man forholder sig til, hvor meget skatten i givet fald skal stige, for at den første pind kan gennemføres. Det hænger noget sammen med den fjerde pind i SF's forslag.

Baggrunden for det, vi drøfter i dag, er jo dybest set, at begge ægtefæller nu er kommet ud på arbejdsmarkedet, og vi ønsker, at begge ægtefæller har lige muligheder for at få de job, de ønsker. Under den præmis mener jeg, at der rejser sig et par spørgsmål. Det ene er: Hvordan giver vi børnene opvækt under trygge vilkår?